

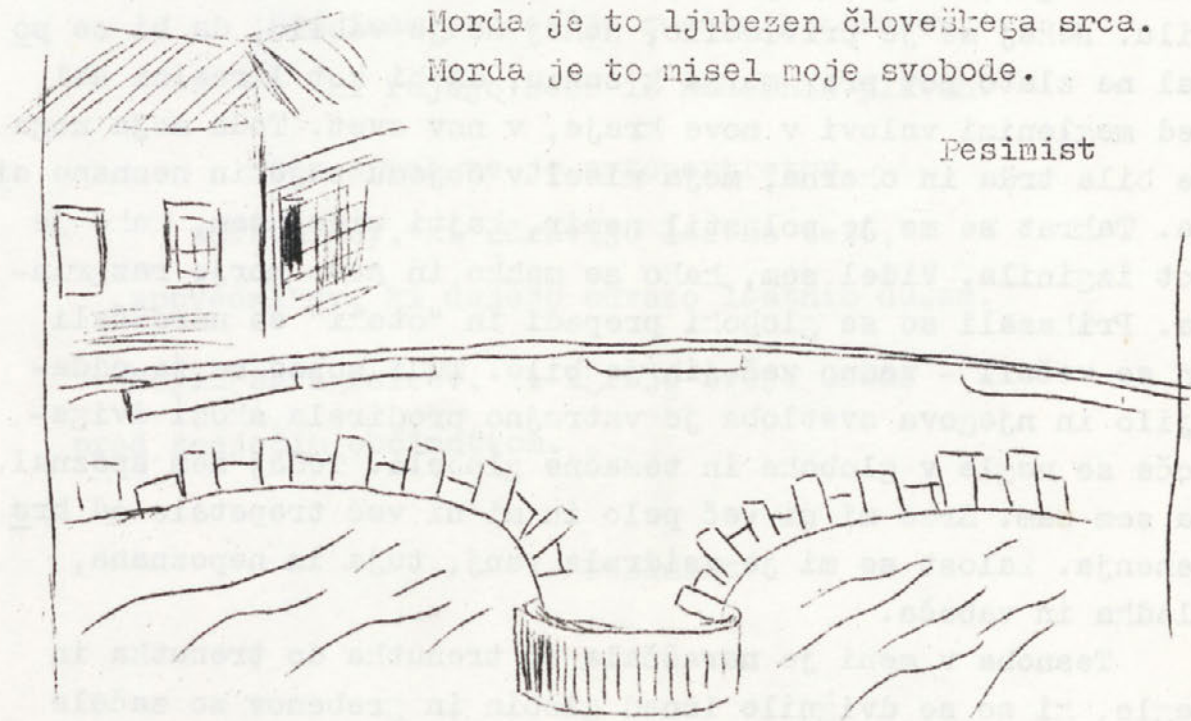
insane 1.

1975/76 - VIII

V I P A V A

Ugašajo ure,
nesec za mesecem.
Pod semeniščem izvira Vipava.
Ljudje umirajo,
drevesa trohnijo.
In tisto kar je minulo,
me ne bo dohitelo nikoli več.
Odhajajo spomini.
V pozabo tonejo prijatelji.
Jaz ostajam in voda teče...
temnozelenena kot pred tisoč leti,
hladna kot oklep viteza.
Že zdavnaj je umrl Herberstein,
omahnil je v grob tudi Krelj...
Voda teče pod mostovi zapisanimi propadu,
med preperelimi hišami.
Iz neizčrpnih hramov izvira,
večno mlada teče v strugo življenja
proti norju smrti.
Kdo ve, morda le kaj ostaja neiztrohnjeno.
Morda je to ljubezen človeškega srca.
Morda je to nisel moje svobode.

Pesimist

S A H J E

Tistega dne sem se vzpel na najvišji greben, ki sem ga mogel doseči. Sam sem bil in v mojem srcu je pelo. Rahel mrak, kakor zavesa na oknu mehak, je obdajal moje "kraljestvo". Ozrl sem se. Vse na okrog je bila megla, prostrana kot morje in majhni vršiči kot otoki.

Hrepeneč sem strmel tja, kjer je vstajala jutranja zarja. Srce mi je močnejše bilo in občutil sem tiho radost. Zlato in škrlat sta se razprostirala na vzhodu, rdeč in rumen je bil svet pred mano. Morje, v svojih nežnih valovih je škrlatno za^ublestelo, kot da bi vztrepetalo z menoj.

Končno je prvi žarek pokukal izza gore in zdelo se mi je, kot da bi bile skale obložene z zlatom. Vse se je bleščalo in moje oči so bile slepe; in rahla zavesa jutranjega mraka je neopazno izginila v globočino zemlje. Sonce! Rdeče še in zasp^ano se je zamajalo nad "morjem" in tisti trenutek sem videl nevidne sile, ki so postavile zlato pot med menoj in soncem. Kot prikovan sem obstal tam in se nisem mogel odvrniti od žareče krogle, ki je že postajala mogočna v svojem zlatem oblačilu. Nekaj me je privlačilo, nekaj me je vabilo, da bi se po^odal na zlato pot prek morja k soncu, da bi kot Izraelci šel med meglenimi valovi v nove kraje, v nov svet. Toda moja noga je bila trda in okorna, moja misel v objemu tuje in neznane si^le. Takrat se me je polastil nemir, kajti videl sem, kako je pot izginila. Videl sem, kako se mehko in sivo morje razgrinja. Prikazali so se globoki prepadi in "otoki" so naraščali in se večali - vedno več jih je bilo. Tudi sonce se je oddaljilo in njegova svetloba je vztrajno prodirala skozi dvigajoče se megle v globoke in temačne globeli. Tedaj sem spoznal, da sem sam. Srce mi ni več pelo in mi ni več trepetalo od hrepenenja. Žalost se mi je vsidrala vanj, tuja in nepoznana, sladka in vabeča.

Tesnoba v meni je naraščala od trenutka do trenutka in megle, ki so se dvignile iznad globin in grebenov so začele

obdajati sonce in ga dušiti. Čeprav visoko je začelo bledeti v vsej svoji veličini. Končno je izginilo pod debelo odejo goste megle in tudi mene je še obdagala. Zasovražil sem meglo in želel sem si, da bi postal veter, da bi bil burja, kateri se tudi megla ne more upirati. Toda ostal sem tam in se nisem ganil. Žalosten in utrujen sem odšel z vrha in nisem se veselil tistega dne.

A. V.

KRITIK PRED ČUDNO SLIKO

Palica je za oporo starcu,

ne za vihtenje po neznanih hrbtih.

Rad imam rdečo barvo, ki žari iz mladih lic

in odseva iz prijaznih lmečkih streh.

Rad imam procesije zmedenih obrazov,

ki rujejo sebe iz modernih platen.

Toda strah me je avtoportretov,

zdravnikov, ki zdravijo lastno telo,

spovednikov, ki dajejo odvezo lastnim dušam.

Bojin se igralcev, ki igrajo svojo usodo

pred smejočim občinstvom.

Pesimist

PIVSKA

Z mano prijatelj zdaj stopi,
v sobico hladno, temnò,
in v čašo si vinca natoči,
da srce ti, glavo ogreje hladnò!

Kozarec mi dvigni kreplò,
na dušek vsebino izprazni,
takoj ti v glavi postane jasnò
in misel se kalna izjasni.

Ne boš več problemov imel,
kaj to je enačba kvadratna;
postal mi boš veder vesel,
in izba vsa tiha - prijazna.

Oh lupica, moja prelepa,
bi revež te slušat ne smel,
se jezik moj močno zaplete...
- zakaj bi ne vriskal ne pel!

MEMENTO MORI

Z rojstvom človek
smrti si zapisan
- svet širok,
tvoj dom sedaj,
nekoč bo ozek grob!

LUPUS H.

PISNO BREZ NASLOVA

Mlad sem. Dopolnil sem osemnajst let. Pravijo mi, da bi moral biti že samostojna osebnost. Vendar nisen. Preveč rad se še igram in uganjam take stvari, ki starejšim niso všeč.

Njim čisto nič ne ugaja, če sedim v travi in strmin v nebo in zvečer gledam zvezde.... Pravijo, da bom postal čudak. Mislim, da so oni večji, ker ne vedo, kako lepo je sedeti v travi in gledati modro nebo, ki je po dežju še lepše kot so otrokove oči.

Mi jim po volji, če povem resnico na glas, v isti sapi mi pravijo, naj ne lažem.

Starejši ljudje mislijo, da so pametni. Ne vem, zakaj tako mislijo, a menim, da mnogokrat več pove človeku poslušanje ptičjega petja, kot sto Ciceronovih razprav.

Pravijo mi, da mora človek ljubiti, češ da je le-to njegova edina rešitev. Ne vem, zakaj sami tega ne delajo.

Pravijo mi, naj se učim in naj mislim s svojo glavo. Istočasno mi vsiljujejo misli vsemogočih ljudi. Ko hočem kaj povedati, mi rečejo, naj molčim!

Sami govorijo, kako je danes svet polvarjen, obenem se ponasajo, da ga vodijo oni - zlata generacija.

Ne razumejo me, ko jim hočem prebrati neko svojo pesem. Namesto tega se moram učiti Prešerna.

Ko jim polkažem s prstom, karkšni so, govorijo, da je mladina polvarjena, ker si danes vse upa.

Kričijo, če nočem imeti takih hlač, kot oni, a pravijo, take svobode kot je sedaj še ni bilo.

Opozarjajo me, naj se lepo veden v družbi, naj pazim na to, "kaj bodo rekli drugi", a jaz tega nočem.

Govorijo mi, da moram za vsako stvar lepo prositi, nato se zahvaliti in...., a doma sami robantijo že ob misli, da bodo morali prositi za svoj dopust.....

Pravijo mi.....

Pravijo.....

Ne, ne! Nočem tega!

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Raje kot njihove mercedese, njihove "lepe ideje", svetovne nazore in kaj jaz vem še kaj, imam svoj svet. Četudi je prepoln sanj, neresničnih podob. Raje imam svoje kravbojke kot njihov smoking. Bolj mi je všeč čist podeželski zrak kot zrak zakajenih salonov. Naj mi govorijo kar hočejo, moj svet je lepši. Toda takoj, ko bi ga skušal vključiti v njihov svet, bi propadel. Stopil bi se kakor kopa snega na soncu. Nekoč sem že poskusil. Prinesel sem nekaj svojega sveta v katerem ni laži, ni hinavščine, ni goljufige, ni..., ni..., v ta svet. Bilo je preveliko razočaranje, da bi še enkrat poskusil. Še prej, kot sem utegnil povedati, kaj mislim z njim, so mi ga umazali. Pravijo, da bi moral misliti kot oni, da bi moral bolj ljubiti, da se ne smem zapirati sam vase, da ne smem... Da veliko vedo povedati, ampak samo povedati. Recite jim, naj tudi kaj naredijo. Kajti v mojem svetu ne ljubi tisti, ki ne ljubi v dejanju. V mojem svetu ne govorijo ljudje, govorijo dejanja. Sedaj mi bodo rekli; "No, dobro, pa delaj tudi ti tako, da boš govoril skozi svoja dejanja!" Molčal bom, kajti njim se ne splača odgovarjati, ker vse vedo. Raje bom šel spet v tisti svet, ki je poln miru, ljubezni, cvetja in zelenih trat. Če ne morem tu uresničiti samega sebe, zakaj ne bi tega poskusil nekje drugje, pa čeprav je to samo sanjski svet!

Prosimo jih, naj mi ne govorijo, kaj naj postanem, recite jim, naj mi raje to pokažejo. Vprašajte jih, če znajo ljubiti in če vam bodo pritrdili, jih vprašajte, kako ljubijo! Recite jim, naj mi pustijo vsaj moj svet na miru in naj mi ne kažejo svojega, kajti v življenju hočem nekaj izvirnega, nekaj lepaga. Recite jim, naj mi vsaj pustijo moje ideale, mojo ljubezen, če jih že nočejo sprejeti!

ZUTA

POGOVOR NA TERASI št. I.

Ti praviš - fant z mladostjo v očeh,
da ni nič propadlo.

Toda, če razbiješ čašo, si iz nje ne bo nihče
in nikoli več utešil žejo.

Ti praviš, da je vse večno.

Mogoče imaš prav.

Vendar jaz vidim smrt na tvojem čelu.

Čas te izgublja in ti izgubljaš večnost.

Vse mine.

Tvoj brezskrbni smeh se bo razbil ob skali spomina.

Mi gremo in moramo iti po poti,

korak za korakom,

da pridemo do obale,

po kateri hrepenimo s strahom v srcu.

To je daleč beseduješ.

A že za prvim ovinkom te čaka pogled
na brezmejno morje.

Pesimist

POGOVOR NA TERASI št. II

Nisem razumel tvojih občutij.

Ne sodi me preveč strogo.

Dve bitki vodi človek do zadnje misli -
bitki brez zmagovalca.

S svojim srcem se bori v snu,

ko se prebudi se vojskuje s človeštvom.

Ne sodi me preveč strogo.

Vidim, kar si ti prezrl.

Stojiš na žuljavih rokah

in nehote si poteptal solzo, ki je kanila v prah.

Pesimist

N A R A V A

Čevlji me žulijo,
stopam po travi,
zagledam lilijo,
pred njo se ustavim
i n č e v l j e s e z u j e m.

Jutranja rosa
boža mi kožo
po golih podplatih.

Občutim naravo,
nežno kot cvetko,
prijetno kot družbo.

To je razkošje, moč in ugled.

To je bogastvo, oblast in pohlep.

Barve prekrasne so zlite,
m e n i p a m i s l i h i t e

k o t v e t e r o k o l i

s v e t a !

Doživljatelj

"Ljubo doma, kdor ga ima", pravi slovenski pregovor. Res je, da tudi jaz čutim, a v drugačnem smislu pomen tega pregovora, kot ga doživljajo drugi.

Nimam pravega doma in ga tudi ne bom imel nikoli. To spoznanje je sad petnajstih let. Petnajst let sem živel, trpel, se veselil, vse brez pravega doma.

Moj prvi dom je bil krušni dom. Živel sem pri krušni mami, kjer mi je bilo toplo in lepo. Saj tudi veliko nisem zahteval, želel sem si le, da bi tudi jaz imel svoj dom, svojo pravo mamo, svojega očeta, ki bi me kdaj posadil na kolena in mi povedal pravljico. Želel sem si le nekoliko tiste ljubezni, ki je nisem dobil in je tudi nikoli več ne bom.

Komaj sem dopolnil devet let, sem menjal dom. Prišel sem v popolnoma novo okolje, kjer se sprva nisem znašel. "Tu bo tvoj dom!" so mi rekli. Tako je postalo tisto župnišče moj novi dom. Kmalu sem se navadil. Živel sem in upal sem še naprej, da bom nekoč le našel svoj pravi dom, pa četudi bo to le borna bajta. Vendar sem se v župnišču prijetno počutil in mi je bilo selo tesno pri srcu, ko sem ga po treh letih zapuščal. Tam je bilo lepo, domače, a še vedno ni bilo to "tisto", po čemer sem hrepenel, o čemer sem sanjal in končno uvidel, da ne bom nikoli "tistega" imel. Spomin na župnišče mi bo ostal vedno lep, saj sem tam lepo živel.

Prehitro sem se spet selil. Spet sem dobil nov dom.... Zopet je prišla na dan bolečina, ki človeku ne pusti počivati, ki ga mori. Ko sem stopal v novo stavbo, sem se vprašal: "Bo to zares moj dom, tisti lepi pravi dom?" Stavba sama mi ne ugaja, a zato toliko bolj ljudi v njej. V srcu je ostala še vedno želja, želja....

Končal sem osemletko in prišel v senenišče. Morda bom imel tu pravi dom, morda ne! Ne vem. Želim si, da bi enkrat našel svoj topli dom! Ko se mi bo ta želja izpolnila, bo potešeno moje največje hrepenenje. Težko mi je, ko pomislim na svoj položaj.

Ali bom našel pravi dom, dom ljubezni, sreče in.... Saj vendar vsi vemo, da mora imeti vsak človek svoj dom, mar ne?

Tany

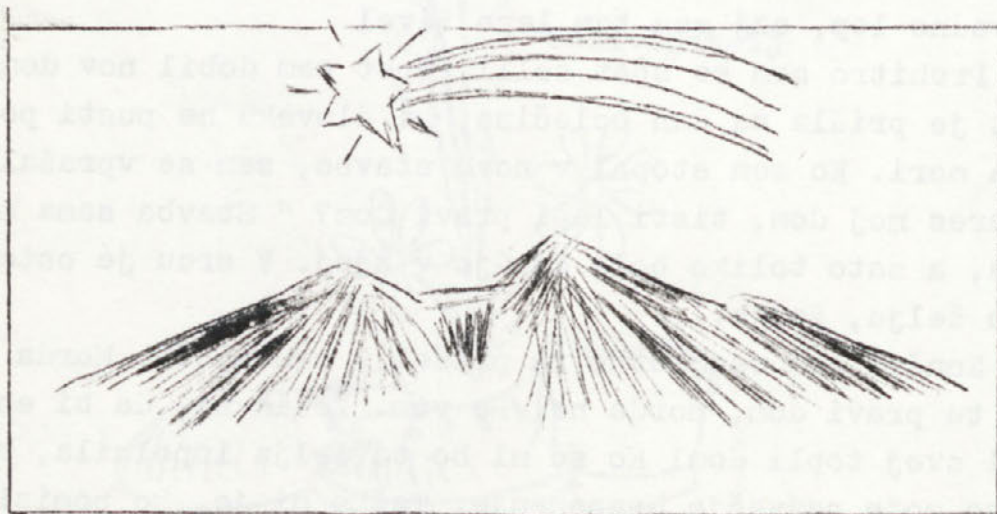
MEMORANDUM

Odpri prgišče,
noč temna,
rassuj mi tisoč drobnih isker,
da boš prijazno mi svetila.

Objenam te
pred jutra zarjo,
ko snop zlata
tvoj čar zakrije,
ko trudna in nemirna
z jutrom se boriš.

Odslej ne bom ti rekel:
noč temna;
Ti svetla boš mi zvezda
na nebu mojega srca.

Lupus H.

A P O K A L I P S A

Nazaj, kot temna misel,
nazaj, če moreš temna noč,
prihiti v objem nebesne luči -
zelene trate v črni krog,
vse cvetje naj izgine;
ognjeni planen
v deroči reki,
čez previse padaj,
použij, použij ves svet -
zelene trate v črni krog!

U T R I N E K

Ko vztopil sem v mrak,
utrinek v noč je zažarel,
kot hotel bi v rokò ga vjeti,
desnico sem iztegnil v zrak.
Ostala roka mi je prazna,
nebo pa nemo - tiho;
zavedel sem se bil takrat,
da želja šla je mimo.

LUPUS H.

SLOVENCİ SMO RES NARODNJAKI

V našem času se precej govori o narodnih in jezikovnih problemih, zato sem sklenil tudi jaz napisati kratko "študijo" o teh problemih. Predvsem o tem, kako hitro smo se sposobni Slovenci naučiti tujega jezika.

Statistike pri nas kažejo, da bere naš narod premalo knjig. Silno zanimiva in globoka ugotovitev!

Nadalje sem tudi zasledil nekje podatek, da zna vse manj Slovencev govoriti v tujem jeziku. Naši ljudje pa se lahko uče tujih jezikov. Poglejmo!

Šel sem na nogometno tekmo v Ajdovščino. Silno napeto in razburljivo! Ljudje so navijali in ko sem jih poslušal, me je obšla groza, kajti zazdelo se mi je, da ljudje ne govorijo več po slovensko. In nisem se zmotil! Prijatelj je tulil: "Drž`ga, Pero, i pazi na ledža!" Više je nekdo kričal: "Sudža majmum!". In tako naprej..., da o kratkih izjavah, ki so jih ljudje pritikovali na koncu vsakega stavka, niti ne govorimo! O poba, tista parola o tem, kako naš narod ne zna jezikov, je popolnoma zgrešena!

Slučajno sem isti večer gledal televizijo. Športno oddajo, ki da jo je pripravil nek "novinar". Beseda novinar se mi je zdela malce neslovenska, a sem si mislil, da si naši ljudje radi prisvajajo tuje besede zato, ker hočejo oplemenititi naš jezik z boljšimi izrazi, ali pa hočejo samo pokazati, da znajo jezike.

Imam prijatelja, kateremu v šoli ne gredo jeziki. Pisali smo angleško šolsko nalogo. Ko smo končali, sem ga vprašal, koliko je naredil. Bil je silno kratek: "Ništa!"

Pa pravi, da mu ne gredo jeziki!

V roke mi je prišla neka silno brana slovenska revija za mladino, kjer je pisalo, da "naši fuzbalerji igraju dobro, samo, ako oni hoču!". Utrnila se mi je misel: Res je, zgodaj je treba začeti z izobraževanjem in poučevanjem tujih jezikov!

Imam sorodnika, ki je par let mlajši od mene. Vedno sem bil prepričan, da mu učenje tujih jezikov dela težave, ker je "matematičen tip". Zadnjič pa mi je ob slovesu rekel: "Ne brini o tisti zadevi! Ja budem sve uredio!". Zadržal sem se in ga takoj vprašal: "Od kdaj pa se ti zanimaš za srbohrvaščino?" Pa mi je sano rekel, da mi bo dal eno po "gubici", če ne bom "učutkal". Zato sem bil raje tiho in se zamislil nad njegovim znanjem.

Večkrat moram v razredu, kjer sem asistent, miriti "hude duhove". Zadnjič mi je nekdo rekel: "Šuti ili češ dobiti ti nešto često zube!" Fanta se fizično sploh ne bojim, a močno me je presenetilo njegovo znanje! Res, daleč smo že prišli! Napredek pa tak! Sicer pa :Vse za napredek!

Veste lahko bi vam našteval še in še podobnih primerov, a mislim, da ni "Zanimljivo". Navedel sem le nekaj fraz, ki so že v obtoku. Slovenci jih rabimo, ker imamo velik posluh za učenje tujih jezikov in zato, ker tako laže pokažemo, da smo veliki in da se zavedamo svoje narodnosti in --- Da je to res, vam navajam odlomek iz pisma, ki ga je pisal svoji mami moj sosed iz mesta na jugu, kjer je služil že tri mesece vojaški rok:"...uvjek si mi

doma pravila, da mi Slovenci moramo, da budemo složni!

Jaz sam svjestan toga i zato sam takoj, ko sem prišao u grad, potražio slovensku gostionicu, gdje se toči i pije pristan "Vipavac". Natarar mi je rekao, da je Slovenac, a to mi je govorio na srbohrvatskom jeziku, što mi se ne svidža, jer mi smo Slovenci i mi moramo obavezno, da govorimo slovenački nije li tako, majko? Draga majko, ja sam ti vjeran Slovenac - u to bodi trdno uvjerena!...

Tako je, majko! Kako kaže onaj stari slovenački pregovor: Život je takav, čupav i dlakav!...Imej se dobro i pozdravi oca! Tvoj Dane."

Pa pravijo, da Slovenci nismo zavedni narodnjaki!

Zuta

DOGODIVŠČINE

Znano je, da semeniščniki izredno ljubijo matematiko, a da jo tako, pa si nisem niti jaz nadejal. V III. letniku so namreč profesorja požirali z očmi, ko se je leta zadržal pet minut predolgo...

Prvošolčki so izredno ponižni, a žal samo po postavi...

V drugem razredu so sami fejst fantje. Ja, ja! Zakaj pa? Ja, zato vendar, ker imajo vsi kratko - (ne pamet, prosim vas!) frizuro!

O sancta simplicitas! je vzkliknil fant, ko je odkril "napako" v - ređovalnici...

"A `mate možgane u lerlaufu?" se pogosto sprašuje nek profesor, ko vidi sadove svoje setve...

V četrtem letniku je nek tak dolgin, da bi lahko zvezde klatil, pa raje klata neumnosti pri matematiki!

Četrtrtarji pa so res "klasa zase"! Privoščijo si celo take stvari, da si upajo oporekati...Nacetu!

Morda bo kak večerni obiskovalec semenišča mislil, da je prišel v Maksimir, a ga moram takoj potolažiti in mu povedati, da sploh ne bo videl divjih zveri, ampak samo semeniščnike - v kopalnici.

Nek tretješolec je pel pred matematično šolsko nalogo: "Vem, da danes bo srečen dan!". Po šolski nalogi pa: "Plači srce, plači!"

Medtem, ko se rektor veseli, se spiritual žalosti!: fantje se zvečer učijo, zjutraj pa med mašo spiyo.

Longus

H A R M O N I J A

Noč in zvezde.		Dan in sonce.
Jasne zvezde.		Modro nebo.
Tišina.		Hrumenje.
Mir.	Dan	Fok.
Mir.	Harmonija?	Fok.
Tišina.	Noč	Hrumenje.
Jasne zvezde.		Modro nebo.
Noč in zvezde.		Dan in sonce.

f u t u r i s t

N A S T O R Ž I Č

S prijateljem Andrejem sva se domenila, da bova šla na Storžič. Z njim sem že v osnovni šoli hodil na izlete. Sedaj se zelo poredko vidiva in zato si še bolj želiva skupnih srečanj.

Ko sva se že na vse zgodaj odpravila na pot, sva najprej pogledala na vrh Storžiča - bil je brez kape. Ljudje pravijo: "Če ima Storžič kapo, bo še tisti dan dež". Torej danes ne bo nevihte. Za sabo sva pustila hiše, ki so se kopale v jutranjem soncu. Z Andrejem sva se pogovarjala o najrazličnejših stvareh. Teh pa je bilo toliko, da sva kar pozabila na težke nahrbtnike in stezo, ki se je vedno bolj dvigala. Kmalu nato sva se ustavila in se nekoliko podprla. Pred nama se je začel odpirati čudovit pogled na dolino in na vrh Storžiča. Hodila sva po melišču, ko zaslišiva kozorogov pisk. Opazila sva kozoroga stražarja in čredo, ki se je pomikala v stran. Bila sva zelo presenečena, saj še nisva imela sreče, da bi videla toliko kozorogov skupaj in tako blizu.

Z melišča sva se napotila naprej po mehki planinski travi. Sonce naju je vedno bolj grelo in zato sva se večkrat ustavila in občudovala čudovito božjo naravo. Ob pogledu na planinsko cvetje, sva pozabila na utrujenost. Andrej mi je povedal, da v naravi vidi Boga, prav istega mnenja sem bil tudi jaz.

Ob desetih sva osvojila dvatisoč sto dvaintrideset metrov visok vrh storžiča. Ko sva se razgledala in nasončila, sva se odpravila v kočo na Kališču. Na poti se nisva ustavljala, tudi v koči ne. Odšla sva naprej do kočice pri sv. Jakobu. Na sredi poti naju je presenetila nevihta. S hitrimi koraki sva se približala tabli, na kateri je pisalo: "Minsko polje!" "Hoja izven poti smrtno nevarna!" Začelo je še bolj deževati. Končno sva minsko polje prekoračila in prišla v gozd. Vsedla sva se pod košato bukev, ko je iznenada strela udarila v bližnje drevo. Močno preplašena sva se pšravila naprej. Premočena do kože sva prišla pod zvonik sv. Jakoba, kjer je že vedrila neka avstrijska družina. Kljub slabemu vremenu, strahu in naporu nama je ta pot na Storžič ostala v lepem spominu in naju je še bolj združila v prijateljstvu. Nalak

Začetek športnega leta 1975/76 je odjeknil tudi v seme-
nišču. Čeprav nas je malo, skušamo dokazati, da smo sposobni
take igre, tolikšnega udejstvovanja, kot da nas bi bilo veliko.

Za glavno panogo tega leta smatram košarko, šele nato no-
gomet, ki ga vedno manj igrano, razen nekaterih "zagrizenih
nogometashev." Zgodnje jesensko sonce nam je omogočilo več
ali manj nemoten potek jesenskega dela nogometnega prvenstva.
Te ena tekma se je odigrala v pravi plohi, tako da smo na last
ni koži spoznali, kaj se pravi biti športnik. Čeprav je bil
favorit tega dela prvenstva znan že naprej, je v mnogih gla-
vah tlelo tiho upanje, da bi spodnesli "dolgoletnemu kralju"
njegov prestol. Vendar je dvakratni "šampion" IV. razred
ostal brez poraza, čeprav jim je ekipa III. razreda delala
nemalo preglavic. Razen štirih razrednih ekip se je priglasila
tudi ekipa "Golfuter" / kar bi po naše pomenilo hrana za
gole/, ki je nastopala v naslednji postavi: Paljk, Kamin,
Kržišnik, Kerin S., Tomažič, Trobec.

Na koncu prvega dela prvenstva je bil naslednji vrstni
red:

1.	IV. r.	4	4	0	0	54:8	8
2.	III.r.	4	3	6	1	30:10	6
3.	II. r.	4	2	0	2	17:15	4
4.	G.f.	4	1	0	3	13:29	2
5.	I. r.	4	0	0	4	9:41	0

Najboljši strelci so bili: Celar 18, Čuk M. 14,
Ruter 12, itd.

Veliko bolj zanimivo je bilo košarkarsko prvenstvo. Tu je sodelovalo le pet ekip: štiri razredne in lanska drugovrščena R.r. Prvo mesto je brez težav zasedla ekipa IV. r., ki je ponovno dokazala, da je za semeniške razmere "klasa" zase. Z veliko lahkoto so premagali nasprotnike z dokajšnjo razliko. "Reliquiam" letos ni upelo ponoviti lanskega uspeha. Le enkrat so zmagale. Izgubile so s III. in II. razredom, ki so ju lani premagale. To dejstvo zgovorno kaže na napredek semeniške košarke.

1.	IV.r.	4	4	0	280 : 76	8
2.	II.r.	4	3	1	152 : 145	6
3.	III.r.	4	2	2	170 : 166	4
4.	R.r.	4	1	3	114 : 156	2
5.	I.r.	4	0	4	74 : 247	0

Najboljši strelci: Celar 94, Čuk R. 84, Žagar 78, Tori 72, Paljk 68 itd.

Zanimiv je bil nastop naše košarkarske ekipe proti sovražnikom iz Vipave. Igra je bila trda v pravem pomenu besede. Obe ekipi sta se zagrizeno borili, čvrsto držali obrambo in tako je bil tudi rezultat zelo nizek 24 : 22 za semenišče. Zopet lep uspeh naše domače ekipe.

Sicer pa se naši fantje udeležujejo v najrazličnejših panogah - od odbojke do namiznega tenisa in šaha itd.....

Želim, da bi se vsi držali splošnega športnega pravila: ni važno zmagati, važno je sodelovati, ali pa: močneje, višje, hitreje.

fuzbalić žogobrcman

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O : VIII

Š T E V I L K A: 1 23. novembra 1975

N A S L O V U R E D N I Š T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J A T A: Andrej Vovk, Jurij Paljč

O D G O V O R N I U R E D N I K: Pavel Sporn

V I N J E T E: Lupus H.

M A T R I C E: dr. A.V. in I.A.

R A Z M N O Ž E N O: v 150 izvodih

T I S K: Janez Celar, Marjan Ruter, Strle Dušan,
Tori Anton & co.

SKRE

Inv.št.
19078

Semenišče Vipava

Faint, mostly illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. Some words like "Vipava" and "Škofijska gimnazija" are faintly visible.

ŠKOFIJSKA
KNJIŽNICA
VIPAVA